

Arrest

nr. 229 835 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 augustus 2012 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling. Op 23 maart 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 september 2015, bij arrest nr. 151 807, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 22 februari 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.3 Op 17 december 2018 leggen de verzoekende partij en mevrouw A. K., van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op 3 mei 2019 verleent de procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot de voorgenomen wettelijke samenwoning. Op 7 mei 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Beerse melding te maken van deze verklaring in de bevolkingsregisters.

1.4 Op 18 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13sexies).

1.5 Op 18 juni 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de politie van Regio Turnhout op 18.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam : M(...)

voornaam : I(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Ghana

in voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 22.02.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag werd geweigerd.

Betrokkene verklaart aan de politie van Turnhout op 18.06.2019 dat hij geen kinderen heeft. Hij verklaart wel een partner te hebben, K(...) A(...). Op 7.12.2018 deed betrokkene te Beerse een verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische onderdane K(...) A(...) °(...). Op 7.05.2019 weigerde de

gemeente Beerse deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen afdeling Turnhout, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en In het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘vreemdelingenwet’) bepaalt het volgende: (...)

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet: een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De navolgende motivering (“Er bestaat een risico op onderduiken ...”) – die motiveert waarom een inreisverbod zou moeten worden opgelegd - is een volledige letterlijke kopij van een passage uit de bijlage 13 septies die op 18 juni 2019 aan verzoeker werd betekend. (stuk 2) Deze passage verschijnt in exact dezelfde bewoordingen driemaal in de bijlage 13 septies (1. onderaan pagina 1; 2. onder de hoofding “terugleiding naar de grens – reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens. 3. onder de hoofding “Vasthouding – reden van de beslissing tot vasthouding”) Telkenmale staat letterlijk hetzelfde te lezen.

Het gaat om een algemene stereotype uitdrukking die geheel niet concreet werd getoetst aan de situatie van verzoeker.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen motivering bevat waarom in casu de maximumtermijn van drie jaar worden opgelegd.

De bestreden beslissing zelf stelt dat een termijn van drie jaar de maximumtermijn is die kan worden opgelegd. Vervolgens overweegt de bestreden beslissing dat verzoeker melding maakt van een gezinsleven. Verzoeker heeft verklaard dat hij een familie- en gezinsleven heeft in België. Hij heeft een levenspartner, mevrouw K(...) A(...) (°(...)), die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij samenwoont op het adres (...) Beerse.

De registratie van de wettelijke samenwoning van verzoeker en mevrouw K(...) A(...) werd weliswaar geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar die werd beroep aangetekend bij de bevoegde familierechtbank. Deze procedure is nog aanhangig.

Het is dan ook voorbarig om de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand als een contra-indicatie te beschouwen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Bovendien staat in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand letterlijk te lezen: "Uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de wettelijk samenwonende". Met andere woorden, er is geen sprake van een schijnwettelijke samenwoning, en er is wel degelijk sprake van een gezinsleven.

De bestreden beslissing maakt verder slechts melding van één bevel om het grondgebied te verlaten.

In deze omstandigheden is het kennelijk onredelijk om zonder meer de maximumtermijn van drie jaar voor een inreisverbod op te leggen.

De bestreden beslissing lijkt er anderzijds vanuit te gaan dat er sowieso de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, tenzij er specifieke omstandigheden bestaan. "Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is niet correct. Artikel 74/11 vreemdelingenwet bepaalt niet dat sowieso een termijn van drie jaar moet opgelegd worden. Ingeval deze wordt opgelegd, dient deze afdoende te worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing bevat onvoldoende motivering om een maximumtermijn te kunnen verantwoorden.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht worden dan ook geschonden.

Het middel is gegrond."

2.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

In de eerste plaats richt de verzoekende partij zich tegen het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het opleggen op zich van het inreisverbod. De Raad wijst echter erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt uit het bestreden inreisverbod dat het tweede geval van toepassing is. Er wordt daarbij verwezen naar een eerder bevel om het

grondgebied te verlaten, betekend op 22 februari 2016. Deze beslissing bevindt zich inderdaad in het administratief dossier en de verzoekende partij betwist ook niet dat zij dit bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij zich niet in een geval bevindt waarin de gemachtigde zijn verwijderingsbeslissing moet laten gepaard gaan met een inreisverbod. Dat het om een algemene stereotiepe uitdrukking zou gaan die geheel niet concreet werd getoetst aan de concrete situatie van de verzoekende partij, kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. De vaststellingen van de gemachtigde beantwoorden immers wel degelijk aan de concrete situatie van de verzoekende partij.

In de mate dat de verzoekende partij ingaat op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op onderduiken, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft. Zoals hoger reeds vastgesteld, volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd reeds om het opleggen van een inreisverbod te verantwoorden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan.

In de mate dat de verzoekende partij zich nog lijkt te richten tegen de motivering van de bijlage 13septies van 18 juni 2019, zijnde de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, wijst de Raad erop dat de voormelde verwijderingsbeslissing niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggend beroep (of enig ander beroep). De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig ingaan tegen de motivering van een niet-aangevochten beslissing.

Wat het opleggen van het inreisverbod op zich betreft, kan de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maken.

In de tweede plaats voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing geen motivering bevat waarom *in casu* de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing, zoals de verzoekende partij ook zelf erkent, in het onderdeel van de motivering met betrekking tot de specifieke duur van drie jaar, wordt verwezen naar de partner van de verzoekende partij, met name mevrouw A. K., van Belgische nationaliteit.

Zoals de verzoekende partij eveneens erkent, wordt ook verwezen naar het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en mevrouw A. K. te registreren. De gemachtigde verwijst in dit kader tevens naar het negatieve advies van de parket van Antwerpen, afdeling Turnhout. Volgens de verzoekende partij is het echter voorbarig om deze weigering als een contra-indicatie te beschouwen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, aangezien tegen de weigering beroep werd aangetekend bij de familierechtbank en deze procedure nog aanhangig is. Ook citeert de verzoekende partij het volgende uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand: *“Uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de wettelijk samenwonende”*. Zij besluit hieruit dat er geen sprake is van een schijnwettelijke samenwoning en er wel degelijk sprake is van een gezinsleven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waarom het voorbarig zou zijn dat de gemachtigde de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning van haar en haar partner te registreren, als een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven heeft beschouwd, louter omdat een beroep tegen deze beslissing aanhangig werd gemaakt. Dat dit beroep op 20 mei 2019 werd ingediend, blijkt uit een stuk dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en wordt aldus niet betwist. Het blijkt echter niet dat de gemachtigde op de hoogte was van het ingestelde beroep bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat hij ermee hoe dan ook geen rekening kon houden. Bovendien wordt een overheidsbeslissing vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*, waarbij de Raad opmerkt dat een beroep bij de familierechtbank geen schorsende werking heeft. De gemachtigde wijst in de bestreden beslissing erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het parket van Antwerpen, afdeling Turnhout, nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de procureur des Konings van Antwerpen, afdeling

Turnhout, op 3 mei 2019 een negatief advies met betrekking tot de voorgenomen wettelijke samenwoning heeft verleend. De procureur geeft daarbij aan dat zijn ambt van oordeel is dat er *in casu* sprake is van een schijnsamenwoning, dat uit het geheel van omstandigheden immers blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de wettelijk samenwonende. Op 7 mei 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand vervolgens melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters. Hij overweegt daarbij onder meer het volgende: “Op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek heb ik na grondig onderzoek en na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings beslist geen melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters. (...) Deze beslissing gebeurde op basis van het advies van de Procureur des Konings: De Procureur des Konings is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnsamenwoning en verleent dan ook een negatief advies. Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de wettelijk samenwonende. (...) De Procureur des Konings heeft het vermoeden dat het adres te Beerse gebruikt wordt om de heer M(...) een verblijfsrechtelijk voordeel te geven. Maar is niet overtuigd dat beide partijen werkelijk samenwonen noch dat er sprake is van een duurzame levensgemeenschap (...)”. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet duidelijk op grond waarvan zij uit het gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand stelt dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de wettelijk samenwonende, afleidt dat geen sprake zou zijn van een schijnwettelijke samenwoning. Vooreerst merkt de Raad op dat het door de verzoekende partij opgenomen citaat uit de voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet volledig beantwoordt aan hetgeen daadwerkelijk voorkomt in de betrokken beslissing. Niet alleen verwijst de ambtenaar van de burgerlijke stand niet naar “echtgenoten”, maar naar “partners”, maar bovendien heeft de verzoekende partij in haar weergave het redengevend voegwoordelijk bijwoord “immers” weggelaten. Verder komt het niet toe aan de Raad om zich uit te spreken over de door de ambtenaar van de burgerlijke stand opgenomen motivering, maar hij kan wel vaststellen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand uitdrukkelijk aangeeft dat hij zich baseert op het voormelde advies van de procureur des Konings en vervolgens overgaat tot de weigering van de registratie van de betrokken verklaring tot wettelijke samenwoning. Verder stelt de Raad vast dat uit het betoog van de verzoekende partij niet blijkt op grond waarvan het onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om op basis van het negatief advies van het parket en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (die, zoals hoger aangegeven, wordt geacht wettig te zijn) te oordelen dat sprake is van een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat geen sprake is van schijnsamenwoning en wel degelijk sprake van een gezinsleven, maakt niet dat het oordeel van de gemachtigde dat hij de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning als een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven beschouwt, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog verwezen naar het belang van de immigratiecontrole en naar de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Op deze elementen gaat de verzoekende partij echter niet in, zodat zij hieraan geen afbreuk kan doen.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing slechts melding maakt van één bevel om het grondgebied te verlaten en dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk is om zonder meer de maximumtermijn van drie jaar voor een inreisverbod op te leggen.

De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde slechts naar het niet-uitgevoerde eerdere bevel om het grondgebied te verlaten verwijst met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod op zich. In dit verband heeft de Raad hoger reeds vastgesteld dat de vreemdelingenwet het opleggen van een inreisverbod verplicht, wanneer wordt overgegaan tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel nadat een eerdere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In het kader van de motivering van de duur van het bestreden inreisverbod wordt niet verwezen naar het eerdere, niet-uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

Ten slotte gaat de verzoekende partij nog in op het volgende onderdeel van de motivering van de duur van het inreisverbod: “Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.” Zij

geeft aan dat de bestreden beslissing ervan uit lijkt te gaan dat er sowieso een maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, tenzij er specifieke omstandigheden bestaan. Zij stelt dat dit niet correct is, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet bepaalt dat sowieso een termijn van drie jaar moet worden opgelegd, en dat, in het geval deze wordt opgelegd, deze afdoende moet worden gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op grond waarvan uit het geciteerde onderdeel van de motivering van de duur van het inreisverbod moet worden afgeleid dat de gemachtigde van oordeel is dat steeds de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, tenzij sprake is van specifieke omstandigheden. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde bij de motivering van de specifieke duur van drie jaar verwijst naar de partner van de verzoekende partij, naar het belang van de immigratiecontrole en naar de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Op basis daarvan besluit hij dat een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Dat de gemachtigde vervolgens stelt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die toch nog kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, maakt dan ook niet dat hij steeds zou uitgaan van de maximumtermijn van drie jaar en bij het bepalen van de duur geen rekening zou houden met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij. Integendeel is uit de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de andere onderdelen van de *in casu* relevante motivering reeds gebleken dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op de specifieke omstandigheden van het individuele geval en vervolgens heeft geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welke manier het feit dat de gemachtigde vervolgens nagaat of er specifieke omstandigheden zijn die alsnog tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar kunnen leiden, zou maken dat hij geen rekening zou houden met de specifieke omstandigheden van haar geval en zijn beslissing niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat het bestreden inreisverbod een onvoldoende motivering bevat om de maximumtermijn van drie jaar te kunnen verantwoorden, en dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden zouden zijn.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE